

Az ember, aki eladta a világot

Itt állok: Szeged, Palánk cukrászda. A hely a megszokottnál forgalmasabb. Soha nem ér ide. A *The Man Who Sold The World*-öt hallgatom, és az jár a fejemben, hogy ez eredetileg nem egy Nirvana szám. Pár éve, mielőtt a szegedi gátat felújították, még állt azon egy graffiti: „MI-ÉRT KELLETT MEGHALNOD?!”. Már a rendszerváltás után került oda, miután Kurt öngyilkos lett. Körbeforgok, napos az idő, de a fák levelei sárgulnak. Vége a számnak, leveszem a fülest. Megérkezett. Homokszürkék a szemei, szemöldöke összenőtt, és lila pufikabátot visel. Szőke vállig érő haja tincsekben tapad össze, mint Kurt Cobainnek. Darabos a mozgásunk. Azt mondja, a vasútállomástól jött, meg hogy nem szőrtelenített, szándékosan, ma este ne várjak semmi *olyat*. Benézek a Plebsbe. Menjünk inkább, sóhajtozik, a Belvárosi hídon keresztül a Ligetbe, neki nincs pénze arra, hogy sznob helyen lazuljunk. Indulás. Az Erzsébet liget 900 méter innen, az pontosan 11 perc gyalogosan, normál tempóban. Az autók kásás sarat fröcskölnek a hídon, téliesre fordul minden. Azt mondja, neki Szeged az ideális város, Pesten túl sok a kretén. Szeged az színes, Pest meg sötét és galambszaros. Ő meg biztos nem fogja minden nap más szarát kerülni. Pest az olcsó rágógumi, gyorsan elmegy az íze és kiábrándító, Szeged az szafos, mint egy Angus marhahúsos hamburger. Megérkezünk. Leülünk a Ligetben a fűre. Tűz a nap, harminchat fok, végigmér tetőtől talpig. Nincsen mimika az arcunkon. Szemöldöke egy hosszú vastag csík. A páratartalom huszonöt százalék. Azt mondja, nem kellett volna így kiöltöznöm, nem bálba megyünk. Zavar a csönd. Mesélem, hogy a *The Man Who Sold The World*-öt hallgattam a Nirvanától, amíg vártam. A Bowies jobb, fűzi hozzá, majd kéri, hogy akkor énekeljem. Szívesen, válaszolom, de gyatra az angolom. Akkor hagyjuk. Forgolódunk. Zavar a csönd. A szülei itt jöttek össze, mutat körbe a Ligeten egy kis szünet után. Május elseje volt, akkor ez még mást jelentett, mint ma, az anyja már annyiszor elmesélte. Mi lettünk a szüleink, teszi hozzá. Mi a legrosszabb tulajdonságod, kérdezi. Az, hogy gyáva vagyok, gondolom, de nem mondom ki, mert gyáva vagyok. Az apja vasutas volt, azért szereti az állomásokat, folytatja. Habár az apja jobban szerette a vonatokat, mint a saját családját. Állítólag, egyszer részegen

még el is ütötte egy dízelmozdony, de az se vette el a kedvét a vonatozástól. Szoktam-e olvasni, kérdezi. Szerinte a könyvek elfeledtetik a valóságot. Nincsenek könyveim, csak a gépem, de nem válaszolok, félek kiábrándítaná. Szerintem, nem is igazán vár választ. A dalban, az ember, aki eladta a világot, valójában gyáva, vagy csupán kurva magányos?

Ő a belvárosban lakna a legszívesebben, gondolkodik hangosan. Franciaerkély, belső udvarra néző lakás, meg valami kurva nagy kutyta. Mondjuk, dán dog. Szegeden a kutyáknak is jobb dolguk van, mint másutt. A szegedi kutyának tartása van, az nem szarik cikkcikkban a járdára. Mosolyog. Érzem. Most először. A szemöldöke még mindig mozdulatlan, egybefüggő vastag csík. Azt mondja, Szegeden a csóróknak is van épp elég hely, ahol jól érezhetik magukat. Azt mondja, szimpatikus neki, hogy nem tettem szóvá, hogy késett. Menjünk, sétáljunk inkább, még mielőtt szerelmes pacsirtáknak néznek itt a fűben. Átsétálunk az Erzsébet ligeten, majd a Bertalan hídon. A gyalogosoknak homályos az arcuk, lengén öltözöttek, egészen biztosan nyár van. Azt mondja, a Tisza soha nem volt a Duna riválisa. A Tisza mindig sokkal menőbb volt. Össze se lehet hasonlítani. A Tisza misztikusabb, és van egyénisége. Olyan, mint egy bandában a basszeros. Ő soha nem tudott kirakati majmokba beleszeretni. Az is kiderül, hogy habár az apját nem ismerte igazán, baromira hiányzik neki. Nézelődünk a Római körúton. Megemlítem, hogy igazából a világ bármely másik pontján sétálhatnánk, miért éppen Szegedhez ragaszkodott? Neki jó itt, mondja, itt nőtt fel, ez már csak ilyen. Rám néz. Borzasztó magas vagy. Százkilencvenhárom centi, válaszolom. Mint egy vécépumpa. Vékony lábak, a mellkasom meg gyufásdoboz méretű. Tudom, hogy megint elmosolyodott. Ma másodszor. Leülünk egy korlátra, a Don't Panic Angol Nyelviskola előtt. A helyet 4.9 csillagra értékelték. De rohadtul meginnék itt egy sört, tör ki belőle. Valójában milyen magas vagy, kérdezi, de én felteszem a fülest, és újra meghallgatom a The Man Who Sold The Worldöt, de most a Bowies változatban. Gombostű leszúrva. Otthon. 4 óra 48 perc forgalommal és útdíjakkal együtt. Családod van, kérdezi. 22 fok, enyhe zápor. Elsőfokú figyelmeztetés zivatarra. Mások képeit böngészem. A Dóm téren ölelkezős, lovasszobornál pózolós, beállított ételfotók. Lenémítom. Feliratozva látom, hogy újra megkérdezi. Családod van? Arra gondolok, úgy sem szörztelenített, nem lesz kamerázás. Édes Álom Vendégház, ellátás nélküli szálláshely, most csak 11.990 éjszakánként. Hogy lehet

ilyen olcsó? Szépen vetett franciaágy, a mosdó tiszta, gyerekbarát. Ma már semmi nem ilyen olcsó. Aztán a megerősített atombiztos új gát. MIÉRT KELLETT MEGHALNOD?! Keresés: Szegedi árvíz

„1879. március 12-én, Gergely napján, hajnali 2 órakor betört a víz, amely felbecsülhetetlen anyagi károkat okozott ugyan, és döntő csapást mért a város ősi életformájára, sajátos egyéniségére, de ugyanakkor a modern fejlődés páratlan lehetőségeit is megnyitotta előtte.” Forгатom a kamerát a korláton ülő magunk körül. A képeken, melyekből összeáll a tér, szakad az eső. Tulajdonképpen egyfajta fogság az emberbe ágyazott gyávaság. Visszaadom a hangot a mikrofonjára, hallom, ahogy énekli, tökéletes angolsággal:

Who knows? Not me, We never lost control, You're face to face, With the man who sold the world...

Virtuális séta befejezve. Zavar a csönd.